

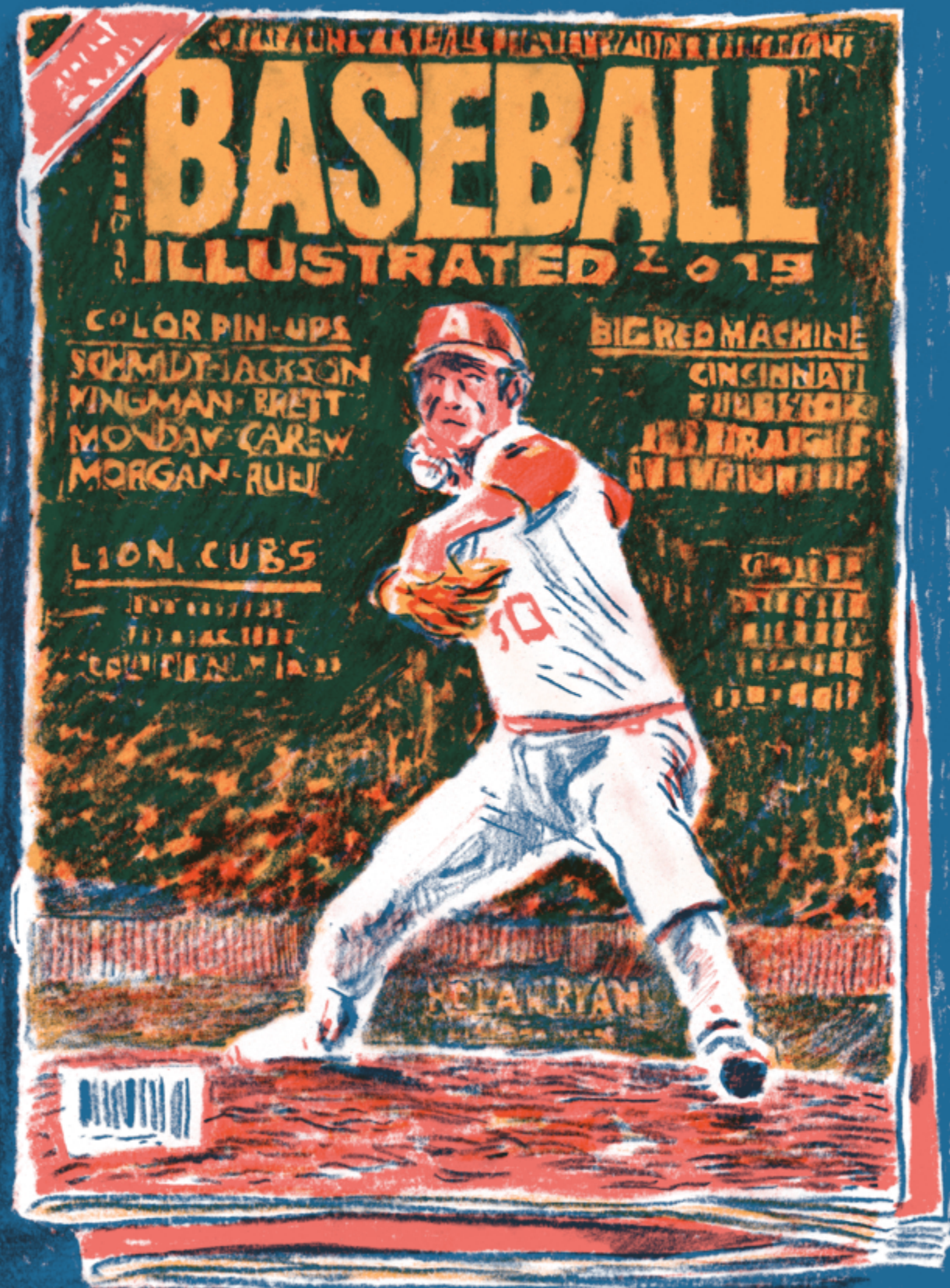

**BITVA
O DILEMNT**

Tuto knihu věnuji žákům pátých tříd, dnes už dospělým, které jsem učila angličtinu v letech 2012-2013 a kteří stáli u zrodu tohoto příběhu.

Vysoko v amerických horách, daleko od velkoměst i dálnic, ležely kousek od sebe dvě malé osady. Jedna byla o trošku výš, a říkalo se jí proto Upperville, něco jako „horní ves“. Ta druhá, na menším kopci, se sice podle mapy nazývala Lowerville, ale její obyvatelé neměli rádi, když se jim říkalo „dolní“. Proto ji neoficiálně přejmenovali na Bear Creek, podle Medvědího potoka, který tu pramenil.

V každé osadě stálo jen pár domků a široko daleko nebylo nic jiného. Nejbližší město bylo vzdálené dvě hodiny cesty autem po klikatých silničkách, v serpentinách, ze kterých se člověku dělalo špatně, už když na ně myslel. Školní autobus sem nejezdil a dospělí ani nechtěli, aby děti cestovaly tak daleko. Ale byl tu internet a byla tu také paní učitelka Dara. Vlastně byla spisovatelka, ale kdysi dávno, když ještě bydlela v Evropě, také učila a moc ji to bavilo. Dara si zvala děti k sobě domů, v létě do altánu, který měla na zahrádce, a v zimě do útulné kuchyně, samozřejmě po malých skupinkách, a tam se s nimi učila. Takže by se dalo říct, že tu měli něco mezi domácí a opravdovou školou. Nejvíc pomáhala těm menším, ale chodili za ní všichni, protože když něco nevěděla, hned si to sama nastudovala, a zajímala se úplně o všechno.

Jestli se ptáte, kolik tu žilo dětí, tak dohromady přesně devatenáct. V době, kdy začíná náš příběh, bylo nejmladšímu šest a nejstaršímu patnáct. A všichni byli moc fajn. Hlavně když byli zvlášť. Ale když se muselo něco dělat společně, vznikaly problémy. Uppervillští se kamarádili mezi sebou navzájem a ti od Medvědího potoka také mezi sebou, ale spolu ne. Byla období, kdy si těch druhých ani nevšíмали, a pak zas jiná období, kdy se provokovali, vyvolávali bitky, líčili na sebe všelijaké pasti a žalovali na sebe. Těžko ovšem zazlívat dětem, že se spolu nedokázaly domluvit. Jejich rodiče byli totiž úplně stejní.

A kdybyste se jich zeptali, proč nemají rádi ty z druhé vesnice, řekli by vám, že to je dlouhá historie. A kdybyste je poprosili, aby vám tu historii tedy vyprávěli, naštváli by se a skoro by se zdálo, že ji sami neznají. Říkali by něco o zlatu a drahokamech a že to všechno začalo dávno, dávno, už za jejich prapraprababiček a praprapradědeků.

Ale teď přijde to důležité. Vesničky oddělovalo mělké údolíčko s rovným pláckem. Ve zdejší skalnaté krajině to bylo poslední místo, kde by se ještě dalo něco postavit. V dobách zlaté horečky tam prý stávala dřevěná pošta, ale ta se dávno rozpadla a od té doby byl plácek volný. Čas od času padly návrhy, že by se tu mohl vybudovat třeba hotel – ten by se hodil, a moc, kvůli turistům, kteří sem přijížděli. Kousek odtud se totiž nacházela hora Mount Fox, vrchol ve výšce skoro tři tisíce metrů nad mořem, a člověk nemusel být horolezec, aby se na něj dostal. Musel být trochu zdatný a mít dobrou obuv, to ano, a musel přijet brzy ráno, aby to stihl, a také muselo být hezké počasí. Ale když to všechno dobře dopadlo, vystoupal za čtyři a půl hodiny nahoru a mohl spatřit ten nejnádhernější výhled, jaký existuje: přes skalnaté hory, jezírka, lesy, do nesmírné dálky až k oceánu. A tak od jara do podzimu přijíždělo každý den několik výprav, vždycky hned za rozbřesku, vozy zaparkovaly po krajích silnice a lidé vyrazili na túru. Ke svým autům se vraceli za soumraku, vyčerpaní, zralí spíš na pořádnou večeři a postel než na další dvě hodiny řízení. Takže takový hotel, kde by mohli přespat, by jistě využili. Možná by přilákal turistů mnohem víc a osadníci by si tu konečně vydělali nějaký pořádný peníz. Ale rovný plácek mezi kopci zůstával volný, na tom se dospělí kupodivu shodli. Nechávali ho dětem jako sportovní hřiště. Mladá generace z obou vesnic si sem chodila kopat s míčem, hrát hry, ale hlavně, a to bylo pro všechny nejpodstatnější, se tu hrál baseball.

Tohle tu měli všichni společné, uppervillští i lowervillští, dospělí i děti: byli zbláznění do baseballu. Nikdo z nich nepochyboval o tom, že je to ten nejkrásnější a nejnapínavější sport, jaký kdy existoval. Ona je to opravdu neskutečně strhující hra, ale nikdo to nikdy nevěděl tak dobře jak právě oni. O všechno možné se hádali a hledali kompromisy celou věčnost, ale když přišlo na baseball, měli názor stejný: bude se hrát a hřiště zůstane volné, a hotovo.

V Upperville žil jeden bývalý hráč. V mládí hrával profesionálně za Boston Red Sox, jeden z nejlepších klubů v zemi, a na to byli všichni velice pyšní. Tím vlastně celé to šílenství s baseballlem začalo. Když se do hor přistěhoval a rozkřiklo se, jakou tam mají hvězdu, začaly se najednou v domácnostech opраšovat baseballové rukavice, hledat míčky a pálky, a jeden tatínek dokonce pátku vlastnoručně vyřezal z javorového dřeva. Napřed se zdálo, že to toho bývalého hráče nebude moc zajímat, byl už docela starý a trochu tlustý a naopak to vypadalo, že chce mít od baseballu pokoj. Veškerý čas trávil v hospůdce v Lowerville, podpíral si šedivějící hlavu, sledoval televizi a s nikým se nebavil. Ale občas ho přemluvili, aby jim s něčím poradil, něco jim ukázal. Pak se jednou stavit na hřišti sám od sebe a do půl roku už tam s dětmi běhal jako kamzík. A nikdo ho neoslovil jinak než trenére.

Nemyslete si ale, že děti z obou vesnic sportovaly společně. Zpočátku docházelo na hřišti k tolika hádkám, že bylo nutné vytvořit systém. A tak v době, kdy náš příběh začíná, měli v pondělí, ve středu a v pátek trénink uppervillští a v úterý, ve čtvrtek a v sobotu ti od Medvědího potoka. Neděle byly volné, ale jednou za čas se hrály zápasy. To se v údolíčku na hřišti sešli i všichni dospělí, aby fandili. Říkali tomu přátelská utkání a na venek se také celkem přátelsky tvářili, zvlášť před zápasem. Ale jakmile hra vypukla, brali to snad vážněji než zápasy národní

ligy. Děti měly dresy se znakem týmu – lowervillští s pírkem a uppervillští s liškou, která měla na hřbetě zježený reliéf hor. Podle čepic se i mezi diváky dalo poznat, kdo kterému týmu fandí. A o přestávce si člověk mohl koupit párek v rohlíku jako na opravdovém zápase.

O to, jak se týmy budou jmenovat, se na počátku taky málem poprali. Tehdy se ještě pokoušeli trénovat společně, ale o rozdělení se mluvilo čím dál častěji a názvy týmů byly předmětem hádek na každém tréninku. Obě družstva se totiž chtěla jmenovat Red Sox stejně jako slavný klub. Marně trenér děti přemlouval, aby si vymyslely něco originálnějšího, spíš než se opířili po existující legendě. Nedaly si říct a dospělí je v tom podporovali.

„Je to přece jen hra tady u nás,“ řekl trenérovi jeden tatínek v hospodě. „Proč by si nemohli říkat Red Sox?“

„Ale ne vaši,“ ozvalo se hned od jiného stolu. „Naši ať si tak říkají.“

„Co blázníš? Red Sox? S tím přišli naši, náš kluk to vymyslel jako první.“

„Nikdo z vás to nevymyslel jako první!“ rozčiloval se trenér. „Proč si sakra vaše děcka nenajdou nějaký název, kterej má něco společného s nima? Vždyť tady nikdo z vás ani v Bostonu nebyl. A vůbec, tam by ani nechtěli, aby jim někdo bral jejich značku.“

„Dyť jsme tady na druhým konci Států! To jim snad může bejt jedno.“

„Ale mohli byste tím někoho splést.“

„Koho asi tak?“

„To byste se divili, kdyby vám sem najel autobus fanoušků, že chtějí vidět Red Sox. Ten název nebude mít nikdo a basta!“

Další den přišli uppervillští s názvem Red Fox.

„To nás už taky napadlo,“ ušklíbali se ti od Medvědího potoka, „ale ani jsme to neříkali. To by neuznal, dyť je tam změněný jenom jedno písmeno.“

„Ale je z toho úplně jiný slovo,“ hádali se uppervillští, „a navíc má něco společného s náma.“

„To s náma taky.“

„Ale my jsme blíž k Mount Fox.“

„No a co, k nám zas choděj opravdický lišky.“

„To tady snad ke každému, ne?“

„My je máme na zahradě.“

„Dyť jo, k nám taky lezou.“

„Ale k nám se podhrabaly a maj tam mladý.“

„No a nám zas jednou roztahaly všechno z popelnice a ještě mi rozžvejkaly holinky, to máme dokonce nafilmovaný.“

„Jo, jasně, a kvůli tomu budete Red Fox? Sněte dál.“

Avšak k velkému překvapení všech trenér název uznal. Už se s nimi nechtěl dohadovat.

„Cože?“ nechápal druhý tým. „My jsme to taky chtěli, ale nebylo to originálnější, tak jsme to ani nezmiňovali!“

„Smůla! Už ho máme my.“

„To není fér!“

„Na vás by se to stejně nehodilo. Vy nejste lišky, vy jste spíš kuřata.“

„Cos to řekla?“

A už se na sebe vrhali, holky i kluci. V angličtině totiž když vám někdo nadává, že jste kuře, myslí tím, že jste zbabělec.

„Tak dost!“ naštvál se trenér. „Jestli je to pro vás tak důležitý, tak si místo tréninku dáme zápas, a kdo vyhraje, vybírá si název.“

To nadchlo úplně všechny.

„A kdo prohraje,“ přioštrovali to lowervillští, „ten se bude jmenovat Chickens. Kuřata.“

„Nebo Rozzuřený kuřata. Furious Chickens.“

„Jo! To je ještě lepší.“

„Klidně, to vám bude slušet.“

„Spíš vám, to jsme vymysleli pro vás.“

„Jestli se nebojíte, tak se pojdte vsadit.“

„Jak je libo. Kdo vyhraje, může být Red Fox. Kdo prohraje, bude Rozzuřený kuře.“

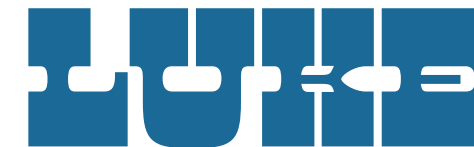
Ačkoli je trenér před takovou dohodou varoval, potřásli si rukama. O dvě hodiny později uppervillští s vítězným řevem vyrazili přes pláň domů a jméno Red Fox skandovali celou cestu, zatímco lowervillští, teď už Furious Chickens, seděli na hřišti jako bez duše, a jeden malý kluk dokonce brečel.

„A nemohli bychom se jmenovat prostě Medvědi?“ navrhl někdo prosebně.

„To brzo,“ vzdychl trenér. „To by byl býval pěkný název a byl by váš. Teď jste kuřata a s tím už nic nenaděláte. Ale aspoň je to něco novýho.“

Trvalo nějaký čas, než se s tou tragédií vypořádali, ale pak vzali jméno za své, a dokonce na něj začali být i trochu hrdí, zvláště když si vymysleli, že budou mít ve znaku pírkó. A první zápas odehráli před zraky všech osadníků tak dobře, že si z nich už nikdo nedělal legraci. Vlastně i v dalších utkáních vítězili častěji, a to jich bylo jen devět, což je pro baseball úplné minimum. V týmu Red Fox bylo hráčů deset, takže si občas mohli dovolit někoho vystřídat, a přesto se jim dařilo jen někdy. Celkově byla obě družstva poměrně vyrovnaná, výsledky byly většinou těsné a zápasy napínavé.

Teď už tedy víte, že vesničanům na baseballu velmi záleželo. Ale ještě musíte vědět, že úplně nejvíc na něm záleželo klukovi, který se jmenoval Luke.

Lukovi bylo jedenáct. Bydlel v Upperville a k hřišti to měl nejdál, ale vždycky byl na tréninku první. Když přišel na plácek, prolezl nejprve celou stráň pod ním až k potoku, aby posbíral zakutálené míčky, protože tým kuřat po sobě zásadně neuklízěl. On to nechtěl dělat nikdo, protože svah byl strmý, plný kořenů a kamenů, a míček se mohl zaseknout kdekoli, ale Luke to bral jako trénink navíc, takže sbíral jak po lowervillských, tak po vlastních. A vůbec si rád přidával zátěž: když ostatní klusali pět koleček kolem hřiště, on jich stihl šest. Když jim trenér zadal kondiční cvičení, klidně si ho zdvojnásobil. A když nebyl trénink a doma měl Luke všechnu práci hotovou, vyražel na své tajné místo daleko od vsi a cvičil tam nadhazování.

O baseballu věděl všechno. Sledoval utkání profesionálů, videa z tréninků, zapisoval si výsledky, sbíral kartičky hráčů. A toužil stát se jedním z nich. Často prosil rodiče, aby ho nechali zkusit štěstí v opravdovém týmu, na opravdovém hřišti – a dole ve městě takový tým skutečně byl, jmenoval se Lion Cubs, tedy Lvíčata. Byl to vynikající klub, každoročně

se kvalifikoval do nejvyšších soutěží, a navíc měl jednu obří, neslýchanou výhodu: byl přes jednoho tatínka propojený se slavným profesionálním týmem Riverside Rockets. Zatímco Luke se na dospělé, opravdické hráče hlavní baseballové ligy mohl dívat leda tak na svých kartičkách, kluci z Lion Cubs je občas sledovali v akci a při některých zápasech na velkém stadionu směli dokonce pomáhat.

Luke dostal jednou k narozeninám na takový profesionální zápas lístky, sice k stání, úplně vzadu, ale i tak to byl nejlepší den jeho života. Sportovní podívaná i vzrušení na stadionu ho naplnily divokou radostí a on si nepřál nic jiného než jednou nastoupit právě k takovému ohromnému utkání, při němž míček létá stošedesátikilometrovou rychlostí, hráči spolupracují jako na drátkách, každá směna je plná překvapení a obecnostvo burácí. A když viděl, že chlapeckým týmům asistují kluci z Lion Cubs, kterým nemohlo být víc než čtrnáct nebo patnáct, musel se na ně každou chvíli dívat. Nosili hráčům pálky, ti méně šťastní se na tribunách starali o odpadkové koše, ale i jim Luke z celého srdce záviděl, protože na sobě měli trička se znakem týmu, volali na sebe, smáli se a pohybovali se tu jako doma. Co by za to dal, kdyby mohl být jedním z nich! Jsou tak blízko opravdovým hráčům, sami trénují ve výborných podmínkách, až přejdou na střední školu, budou určitě vybrání, aby ji reprezentovali, a nakonec dostanou baseballové stipendium na vysokou... A jediné odtud vede cesta do hlavní ligy, vysněné MLB, tedy Major League Baseball. Ale i kdyby se Luke do Lvíčat dostal, nemohl by na tréninky dojíždět. Kdo by ho tam několikrát týdně vozil a dvě hodiny na něj čekal? Přestěhovat se do města nepřicházelo v úvahu, jednak tam bylo bydlení příliš drahé, jednak Lukovi rodiče pracovali v horách jako správci přírodního parku.

A tak se Luke aspoň snažil v týmu. Trenér ho často chválil, což ho velmi těšilo, ale nesmělo to být vícrát za sebou – z toho začal být vždycky nervózní.

„Co se mračíš?“ houkl na něj trenér jednou, „vždyť říkám, že loket byl vejš, to je dobře.“

„Jo, jo,“ zahučel Luke.

„A pohyb byl krásně dotaženej, dneska na to myslíš.“

„Já vím.“

„Tak kde je problém?“

„No... Co můžu zlepšit?“

„Aha, ty už se zase bojíš, že tě šetřím?“

Luke se totiž narodil s nohama lehce vtočenýma dovnitř, u jedné nedokázal úplně zvednout nárt, a proto běhal trochu zvláště. Při nadhozu to nevadilo, takže si nepřipadal nijak méněcenný, ale na pohled to vidět bylo a mohlo by se stát, že trenér bude kvůli tomu snižovat nároky. Ten však zavrtěl hlavou.

„Žádný strachy,“ ujistil ho, „problém není, že máš pajdavý nohy. Problém je, že tady v liškách nemáš moc konkurenci, teda v nadhazování. Tak je možný, že máme laťku nízko. Kdybyste trénovali dohromady, táhli byste se vzájemně. Měl bys házet s kuřatama, tam je Tony a Sam a Bibi – vedle nich by to byla hned větší makačka.“

Chodit na tréninky ke kuřatům bylo vyloučené, ale Luke se rozhodl, že na sobě bude pracovat sám. Proto si tehdy našel to své tajné místo. Byla to pískovcová skála vzdálená od osady dvě míle, tedy něco přes tři kilometry, a když běžel tam i zpátky, měl to ten den i s pořádným vytrvalostním tréninkem. Donesl si tam kus starého prkna, které zčásti zahrabal do země asi třináct metrů od skály – to byla jeho nadhazovací meta. Odtud házel, ne však míčkem, protože svůj vlastní měl jenom jeden a nechtěl ho o skálu otloukat. Nasbíral si tu už dávno spoustu menších kamenů a obalil

je mnoha vrstvami lepicí pásky, až z nich byly koule té správné velikosti. Mířil do malého výklenku ve skále, který byl od země asi stejně vysoko jako rukavice catchera, když čeká připravená ve vzduchu.

Jestli jste baseball nikdy neviděli, hraje se tak, že nadhazovač z jednoho týmu hází, jeho parťák catcher chytá, mezi nimi stojí soupeř z druhého družstva a snaží se míček odrazit pálkou. Jakmile se mu to podaří, rychle pátku odloží a pokouší se oběhnout pole ve tvaru čtverce: na první metu, na druhou, na třetí a zpátky na domácí. Pole je ale plné hráčů z prvního týmu, kteří ho chtějí vyautovat, nejlépe tak, že mu odpal chytí přímo ze vzduchu, anebo tak, že se ho sebraným míčem dotknou. On se proto musí snažit dostat aspoň na první metu, kde je v bezpečí, a pokračuje dál, až když je na pálce někdo další z jeho týmu. Pokud protivníkům unikne a opravdu oběhne celý čtverec, získává pro své družstvo bod. Naopak když ho vyautují, musí odejít na lavičku a čekat, až zase přijde na řadu. A když jsou aut ještě další dva pálkaři z jeho družstva, jde na pátku druhý tým a ten jeho musí jít do pole. Tak si během zápasu stále vyměňují role a snaží se získat co nejvíc bodů.

Luke měl baseball nejradši proto, že je na něj potřeba spousta různých dovedností. Člověk musí umět házet, chytat, běhat, musí být odvážný a rychle se rozhodovat a samozřejmě musí umět pálit. Míček je tvrdý a létá rychle a často se stane, že pálkař se ani na třetí pokus nestrefí a je aut, ještě než vyběhne. A o to se právě snaží nadhazovač: aby míč jen zasvištěl a soupeř promáchl naprázdno. Zároveň ale musí házet přesně, aby se pokus uznal jako platný nadhoz neboli strajk.

Proto se Luke pořád dokola strefoval do prohlubně ve skále. Někdy to zkoušel i se zavřenýma očima. A když už byl celý vyčerpaný, ještě si za odměnu párkrát hodil opravdovým míčkem, nejprve ovšem výklenek vystlal mikinou.

Chodil ke skále, kdykoli mohl, v doprovodu svých dvou psů, se kterými ho rodiče pouštěli kamkoli. Jen když byly příliš hluboké závěje nebo byla země zledovatělá, musel zůstat doma. Tím víc se pak těšil, až ledy povolí a on zase vyrazí ven. A jednou, právě takhle na jaře, se Lukovi u skály stalo něco nečekaného.

NÁHODA

Byla neděle a Luke vyrazil už po ránu. Nad horami ležela mlha, ale předpověď byla výborná, kolem desáté mělo vykouknout slunce a svítit až do večera. Možná proto uviděl u kraje stezky parkovat cizí stříbrný mercedes. První výletníci, pomyslel si, a dost odváží, jestli chtějí vylézt na Mount Fox už dnes. Měli by počkat ještě pár týdnů, až se dny o něco prodlouží. Ale možná jsou v dobré kondici, a podmínky na túru jsou jinak ideální.

I když byl teprve březen, ze sněhu už moc nezbyvalo a Luke mohl klusat bez obav, že sklouzne. Pod botami mu čvachtala nacucaná hlína a on co chvíli přeskakoval stružky vody, které tekly přes cestu jedna za druhou. Bavilo ho to, stejně jako si to užívala obě huňatá psiska, která měl jako vždy pro jistotu s sebou.

V horách žila spousta divoké zvěře, ale Luke se nebál. Pumu viděl všehovšudy čtyřikrát, jednou dokonce u nich na zahradě, ale jen se tam mihla, sotva ho táta stihl zavolat. K medvědovi byl nejbliž minulého léta, asi dvacet metrů. To se s kamarádem a jeho starším bráchou zajeli vykoupat do řeky, a když se oblékali, zjevil se jeden takový chlupáč na druhém břehu. Rozvážně si je prohlédl, pak se zas otočil a odešel. Lukovi rodiče jich už za život viděli mnohem víc, doma měli zarámované vlastní nádherné fotky, a nikdy na ně žádný nezaútočil. Přesto byli klidnější, když s sebou Luke psy bral, protože ti by ho na každé nebezpečí upozornili už z dálky. A tak i dnes běželi před ním, starší ovčák Auggie a mladší, poněkud potrhlejší kříženec z útulku jménem Bo. Tlapy i tlamy už měli celé zmáčené a pořád se nemohli do-syta vydovádet, vyrazili vpřed a zase se vraceli, pletli se Lukovi pod nohama a žadonili, aby jim hodil gumovou hračku, což jim občas na nějaké rovince splnil.

Konečně se před nimi objevila stoupající travnatá pláň, na jejímž konci čekalo známé rozcestí. Za vrškem rovně dolů pokračovala značená trasa směrem k Mount Fox, doprava se pak